

[Lysholt Hansen.]

foreninger og fra De samvirkende Købmandsforeninger har man tilstillet mig redegørelser, hvori man påpeger, at selvom de stillede krav måske har hjemmel i de lige nævnte bestemmelser, så giver bestemmelserne dog også mulighed for et vist spillerum ved bedømmelsen i enkelte tilfælde, hvilket har bevirket, at de respektive sundhedsmyndigheder tolker bestemmelserne meget forskelligt, ligesom der også er divergerende opfattelser flere steder hos politi og veterinærmyndigheder. Samtidig vil jeg gerne påpege, at mens de veterinære myndigheder farer særlig hårdt frem i Maribo amt, tager de lempeligere i andre amter, f. eks. på Fyn og Sjælland, og har, såvidt jeg har kunnet få oplyst, overhovedet intet foretaget sig i Jylland. Det er særlig det, der gør, at både fællesforeningen og De samvirkende Købmandsforeninger er interesseret i, at Landbrugsministeriet foranlediger, at der bliver truffet mere ensartede afgørelser.

Jeg vil gerne fremhæve, at handel med røget flæsk, spegepølse og fedt i pakker fra kolonialbutikker på landet næsten må betragtes som hævdvunden handel, idet den har fundet sted helt fra brugsforeningernes start, hvorfor man ikke forstår et forbud mod salg af sådanne varer lige så lidt som kravet om, at der skal være en særlig butik med tilstødende ekstralokale.

Man er naturligvis indforstået med, at visse bestemmelser med hensyn til opbevaringen af pålægsvarer, herunder særlig tilberedte varer, er på sin plads. Men samtidig må man også huske på, at landkøbmænd og brugsforeninger ikke selv foretager fremstillingen eller tilberedningen af disse varer, men modtager dem fra det nærmeste slagteri. Hvor der findes en slagter eller viktualieforretning i en kommune, synes jeg, at kravene også til de stedlige kolonialhandlere er mere på sin plads, selvom jeg mener, man skal være varsom med at kassere såvel slagterens som kolonialhandlerens forretningslokaler, fordi disse f. eks. mangler 5—10 cm i den forskriftsmæssige loftshøjde, når de ellers opfylder kravene.

Man må også erindre, at det er en service, landkolonialhandlerne yder deres kunder, idet omsætningen af disse varer kun udgør en så ringe del af den samlede omsætning, at det ikke kan svare sig at bekoste indretning af to særlokaler efter de strenge forskrifter. En fortegnelse over de landbrugsforeninger på Lolland-Falster, der handler med pålægsvarer, viser, at de alle ligger i afstande af ca. 5—15 km fra den

nærmeste slagter eller viktualieforretning, d.v.s. at et forbud mod handel med disse varer vil bevirke, at flere tusinde mennesker, der i denne tid arbejder i de lolland-falsterske roemarkers i 10—12 timer daglig, ikke kan få frisk pålæg til maden, hvis det ikke kan købes i den stedlige købmandsforretning eller brugsforening.

I den fortegnelse over lolland-falsterske brugsforeninger, der vil blive overladt den højtærede landbrugsminister, er der en nærmere redegørelse for forholdene, og det fremgår heraf, at omsætningen af disse varer i de fleste tilfælde ligger mellem 3000 og 10 000 kr., beløb, der selvsagt ikke kan bære en selvstændig forretning.

Jeg tror, at de tilsigtede sundhedsmæssige krav kunne opnås ved f. eks. at kræve køleskab, lukket glasdisk o. lign. til opbevaringen, når der hverken forhandles salater eller mere bearbejdede varer. Flere landkøbmænd og brugsforeninger har allerede på eget initiativ anskaffet sig disse ting. Jeg beder den højtærede landbrugsminister tage disse forhold op til overvejelse og eventuelt gennem forhandling med de interesserede parter skabe mulighed for dispensationsbestemmelser og overgangsbestemmelser, f. eks. således at kravene skal opfyldes ved forretningens overdragelse til ny indehaver, men således at vi undgår, som det nu sker, at der med meget kort varsel kræves nye lokaler eller ophør af salget med trusel om bøde.

Jeg håber på en fornuftig løsning af dette spørgsmål.

Marie Antoinette von Lowzow: Tjenestemandslovens §§ 17 og 18, der handler om disciplinære forseelser, giver den, mod hvem der rejses disciplinær undersøgelse, visse rettigheder, men i loven vedrørende forsvarets lønningsforhold m. v.: loven om ændringer i og tilføjelser til lov nr. 301 af 6. juni 1946, bestemmes, at visse dele af §§ 17 og 18 i tjenestemandsløven ikke skal gælde for militære tjenestemænd under forsvaret — denne undtagelsesbestemmelse står i § 919.

Ved behandlingen af før omtalte lov havde de forhandlingsberettigede befalingsmandsorganisationer anledning til overfor udvalget, der behandlede lovforslaget, at fremføre ønsket om, at undtagelsesbestemmelserne i § 919 for de militære tjenestemænd skulle bortfalde, idet de forekom unødvendige og uretfærdige. Udvalget og generalauditøren, der deltog i det møde, som udvalget havde d. 22. maj 1951 med organisationerne, var enige i, at bestem-